Yalnızlık Risalesi

Nazım Payam

ÖTÜKEN

Nazım Payam; 1955 yılında Elazığ'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini aynı ilde tamamladı. Balıkesir Necati Bey Eğitim Enstitüsü Türkçe ve Eskişehir Anadolu Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Yurdun çeşitli yörelerinde öğretmenlik yaptı. Türk Dili, Kültür Dünyası, Dergâh Ay Vakti, Türk Edebiyatı benzeri kültür-sanat-edebiyat dergilerinde şiir, deneme ve eleştirileri yayımlandı. 2013 yılında Ses *ve Yaz* isimli eseri Türkiye Yazarlar Birliği ve ESKADER tarafından yılın deneme kitabı olarak ödüllendirildi. 1999'dan beri Elazığ'da yayın hayatını sürdüren sanat-edebiyat dergisi "*Bizim Külliye*"nin genel yayın yönetmenidir.

Yayınlanmış eserleri: *Sonrası Güldür Açar* (şiir), *Ben Kendimi Dağ Bilirim* (şiir), *Şehrin Eylül Tarafı* (deneme), *Ses ve Yaz* (deneme), *Ateş Islağı*, (şiir), *Sılası Türkçe* (deneme).

İÇİNDEKİLER

YALNIZLIK RİSALESİ

Çağ / 11 • Kış Güneşi / 12 • Yitene Ağıt / 13 • Yapayalnız / 14 • Geceleyin Adressiz / 15 • Rüya / 16 • Serçe / 17 • Ömrün Senin Bir Ateşti / 18 • Kış Kaygısı / 19 • Hatırlamak Uzatıyor Ömrü / 20 • Eskisi Kalsın / 21 • Saat Kaç Şimdi / 22 • Kusurlu Sevmeler / 23 • Kuşku / 24 • Tövbe / 25 • Yüzleşme / 29

ERMİŞLER RİSALESİ

Üzgünüm Leyla / 33 • Şiir / 36 • Semah / 37 • Makâlât / 38 • Ayin / 39 • Mesnevî / 40 • Vücut / 41 • Muhittin / 42 • Varidat / 43 • Hidayet / 45 • Nefs / 46 • İfşa / 47 • Vergi / 48 • Bayramlık / 49 • Bukağı / 50 • Nişan / 51 • Eşrefoğlu / 52 • Elazığlı Sadi / 53 • Söylenti / 54 • Yoldaş / 55 • Nasip / 56 • Niyet / 57 • Mış Mış / 58 • Kaygı / 59 • Açlık / 66 -70 • Kırdım Söz Putlarını / 71 • Kısık Sesimle / 71 • Ölüm / 74

MÜJDE RİSALESİ

Dua / 79 • Sessiz Kelime / 80 • İnsanca / 81 • Göz Aydınlığı / 82 • Hâl / 83 • Müjde / 84 • Türkçeli / 89 • Söyleşi / 90 • Parıltı / 91 • Düş / 92 • Turan / 93 • Devlet / 94

YALNIZLIK RİSALESİ

Çağ

Sanki asit dökülmüş sırına
Ayrıntı, ayar yok, merasim yok
Kalabalığın eriyen takılarından
Herkesçe paylaşılan ayna

Kış Güneşi

"Bir yerde bir şeyin bizden ötelerde
Olması rahatlık, bir iki gider geliriz
Sonra kesilir sular."

Behçet Necatigil/ Kesik'ten

Sevgi gelecek
Onu bekliyorum yok bir şey

Eski dost, çoktandır anarız kendisini
Özlem işte; yağan kar sessizliği
Yok bir şey

Durak izlerle doluyor beklemeli
Çıkar gelir
Sorup durma yok bir şey

Şu kadar yıl geçti aramızdan
Saklıyormuş çocuklara çizdiği resmi
Sanırım çizgilerden hatırlıyor çok şeyi

Yine sarılıp konuşacak
-Dünya bir eski oda, bak
biz yeni miyiz sanki-
Uzatmasa bari yok bir şey

Yitene Ağıt

Korktuğum bir yalnızlık söz konusu
Kanatsız duruyor kelimeler ağzımda

Mesela, saçaklı sözlük
Hani zarfmış, sıfatmış
Yuvanın ferdi mi, değil artık
Ten yok, koku yok, vakitsiz sus pus
Her yanım uyumsuz ağırlık

İki kumru konuşuyoruz denizlikte
Nokta unutuluyor, harfler düşüyor
İyi de, sanki kirli çamaşır cümle
Değişiyor sepeti durmaksızın
İpe dizilen karanlık

Temsilen tutuyorum adımı 'yanıt'ta
Bana ters gelen bir şey var aklımda

Yapayalnız

Küçülttün ya dünyayı
Doldu büyüyen deniz

Buydu, şuydu, oydu kıyıda
Kesilmiş odun gibi kaldı/ ama
Dinmedi uğultu, düzelmedi çarşı

Koptu, hiç kopmaz dediğin halat
Git git kimsesiz

Geceleyin Adressiz

Şimdi ölü mü savdık biz
Yoksa toprak mı savurduk adama
İşte dönüyoruz çarşıya mezarlıktan
Onu anlatan suskunlukla

İnsanın, ekmeğin, inancın
Her şeyin masrafsız olanını severdi
Kaç para tuttu bu defin işi acaba

Eve, evdeşine, şirketine
Sofrası kurulmuştur düşlerin
Elbet okşar payı olan
Ne düştüyse avucuna

Sahi, bir ölü can ne yapar parasız
Nasıl öder sabah çayını bu kış günü
İnadı da yetmez ki
Bunca yük onca sorgu arasında

Yanağından dişlenmiş bebeydi
Kefensiz gördüğümde
Sarılıp ağlasaydım keşke

Rüya

Batmanlısın
Ama Çorlu'dan gelmişsin Elazığ'a
Yağmurdan yağıştan olacak
Atkın ıslak

Herkesten ayrı
Bırakıyoruz onu aynanın önüne
Aramızda sımsıcak bir kelime
"Hoş geldin"

Hani şiir dinletisi yapmıştık ya
İniyoruz o sahneye
Çürük Elma'yı okuyacaksın
Salon boş

Tahta döşeme olmasa
Her yandan sessizlik akacak

Serçe

Nurettin Durman'a

Ne gurbet bildin, ne sıla
Taktın yüzüne ışığı
Sabah 'istasyon güneşi'
Gece yıldız oldun, aktın

Su hangi inanca dursa
Atlası alnına sardın
Açıldı serin yeşil
Sudan serçeydi kalbin

Düştün mısra peşine
Şairliğe heveslendin
Büyüttün içindeki evi
Kendini toprağa benzettin

Toprak neyi kabul etmez ki
Herkese hısım akraba
Tutar aşk, eser şiir/ sonra
Karbon kâğıdıdır dünya

Ömrün Senin Bir Ateşti

Beşir Ayvazoğlu'na…

Hüzün göğünde güneşti
Sen de yalnızlık giyindin
Erittin derin beyazı
Ömrün senin bir ateşti

Yürek serdiğin sancıya
Yanık yüzündü elediğin
Kaldın bir günün sonuna
Ömrün senin bir ateşti

Külden bir ünlem gibi
Siyahtan seçtin şiiri
Yarana rüzgâr dağladın
Ömrün senin bir ateşti

Özleme ses olacaktın
Ayrılık sessizi oldun
Bıraktın kendini güze
"Ruhum acısından bunu bildi"
Ömrün senin bir ateşti